

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 73EK/1208/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118318913
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Veronika Praženicová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6118318913.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: CRN2 s. r. o., so sídlom Klincová 35, 821 08 Bratislava, IČO: 51 232 413, zastúpeného: JUDr. Peter Bartoš, advokát so sídlom Kollárovo námestie 9, 811 06 Bratislava, IČO: 42 445 990, proti povinnému: G. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. XXXX/XX, XXX XX. F., zastúpenému: Alena Zadáková & spol. advokátska kancelária, so sídlom Kováčska 32, 040 01 Košice, IČO: 17 072 760, o vymoženie 801,96 eur s príslušenstvom, vedenej u súdneho exekútora JUDr. Jozefa Blaška, so sídlom exekútorského úradu kpt. Nálepku 8, 071 01 Michalovce, IČO: 35 511 991, pod sp. zn. 5EX 314/18, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, takto

rozhodol:

I. Exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku **z a s t a v u j e.**

II. Oprávnenému **u k l a d á** povinnosť zaplatiť povinnému trovy právneho zastúpenia v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie vo výške 83,84 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

III. Oprávnenému **u k l a d á** povinnosť nahradiť trovy súdneho exekútora vo výške 36,00 eur do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie, doručeným súdu dňa 10. 08. 2018, domáhal od povinného vymoženiu pohľadávky vo výške 801,96 eur s príslušenstvom, na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku sp. zn. RD/215/2017, ktorý vydal ad hoc rozhodca Ing. Miloš Valach dňa 19. 12. 2018.

2. Poverením zo dňa 28. 08. 2018 súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Jozefa Blaška, so sídlom exekútorského úradu kpt. Nálepku 8, 071 01 Michalovce, ktorý ju vedie pod sp. zn. 5EX 314/18.

3. Dňa 25. 10. 2018 bol súdu povereným súdnym exekútorom predložený na rozhodnutie návrh povinného na zastavenie exekúcie spolu s vyjadrením oprávneného. Súdny exekútor sa k predmetnému návrhu povinného na zastavenie exekúcie nevyjadril.

4. Povinný podal prostredníctvom právneho zástupcu návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom navrhol zastaviť exekúciu v zmysle ustanovenia § 61k ods. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Návrh odôvodnil tým, že právny nárok zanikol z dôvodu zániku pôvodného veriteľa. Poukázal na to, že pôvodný veriteľ postúpil na nového veriteľa pohľadávku, ktorú nemožno postihnúť výkonom rozhodnutia. S poukazom na ustanovenie § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka takéto postúpenie nie je možné, a preto je uvedený právny úkon postúpenia pohľadávky absolútne neplatný. Ako iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti

exekučného titulu oprávnený uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným nikdy nedošlo k platnému uzatvoreniu rozhodcovskej zmluvy, existenciu rozhodcovskej zmluvy žalobca odôvodnil len postavením povinného ako člena štatutárneho orgánu spoločnosti, ktorá rozhodcovskú doložku podpísala. Žalobca si tak vo vlastnom mene a na vlastný účet uplatňoval nárok, ktorý mal vzniknúť ako škodový nárok medzi žalovaným a spoločnosťou, pričom podpísanie rozhodcovskej doložky z uvedenej konštrukcie nemožno vyvodiť. Na základe vyššie uvedeného mal povinný za to, že exekučný titul vydal rozhodcovský súd bez akejkoľvek právomoci a navrhol predmetný exekučný titul opätovne preskúmať. S poukazom na argumenty uvedené v návrhu povinného na zastavenie exekúcie navrhol súdu aby exekúciu zastavil a nahradil povinnému trovy konania v rozsahu 100%.

5. K návrhu povinného na zastavenie exekúcie sa vyjadril oprávnený prostredníctvom právneho zástupcu, ktorý vo svojom podaní zo dňa 18. 10. 2018, označenom ako „Vyjadrenie oprávneného k návrhu povinného z 27. 09. 2018 na zastavenie exekúcie“ uviedol, že povinný neuviedol žiadny relevantný dôvod umožňujúci zastavenie exekúcie, ale uviedol dôvody, ktoré mal a mohol uplatniť v základnom konaní a že od vydania exekučného titulu a poverenia nenastali žiadne nové skutočnosti, ktoré by zmenili alebo ovplyvnili predložený exekučný titul. Oprávnený uviedol, že povinný podal žalobnú odpoveď s ktorou sa rozhodcovský súd vysporiadal rozhodcovským uznesením zo dňa 11. 10. 2017, pričom povinný predmetné rozhodcovské uznesenie nenapadol na príslušnom súde, preto je záväzné aj pre všeobecné súdy. Poukázal tiež na nemožnosť exekučného súdu preskúmať nespôtrebitel'ský rozhodcovský rozsudok a zároveň, že doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať, má rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Oprávnený tiež uviedol, že povinný bol v čase vzniku škody, ktorá je predmetom rozhodcovského konania sp. zn. RD/215/2017, predsedom predstavenstva spoločnosti Geotechnik - holding, a. s. a z dôvodu nemožnosti vymoženia predmetnej pohľadávky voči tejto spoločnosti, môže podľa § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (iná zmena v osobe dlžníka) rozhodcovský súd konať a rozhodovať o náhradu škody podľa § 135a ods. 5 a § 194 ods. 9 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka voči štatutárovi dlžníka. Na podporu svojich argumentov poukázal oprávnený na rozhodnutia súdov, napr. Uznesenie NS SR sp. zn. 6 ECdo/7/2013, Uznesenie NS SR sp. zn. 3 MCdo/11/2010, Uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 1/2018, Uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS/19/2016, Uznesenie Európskeho súdneho dvora sp. zn. 74/15, Rozsudok Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 24Csr/3/2016, Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoE/115/2015 a niektoré uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica (1Ek/68/2018, 52Ek/448/2018, 52Ek/74/2018). Z vyššie uvedených dôvodov oprávnený požiadal, aby súd návrh povinného na zastavenie exekúcie ako nedôvodný zamietol a oprávnenému priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 41,93 eur za 1 polovičný úkon právnej služby.

6. Podľa § 45 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), exekučným titulom na účely tohto zákona je aj vykonateľné rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní vrátane zmieru v ňom schváleného.

7. Podľa § 61 ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

8. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“), rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní.

9. Podľa § 3 ods. 2 ZoRK, rozhodcovská zmluva sa vzťahuje aj na právnych nástupcov strán, ak to zmluvné strany v rozhodcovskej zmluve nevyklúčia. To platí aj v prípadoch postúpenia práv alebo povinností alebo inej zmeny v osobe veriteľa alebo dlžníka vo vzťahu, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva.

10. Podľa § 4 ods. 1 ZoRK, rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve.

11. Podľa § 4 ods. 2 ZoRK, rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

12. Podľa § 4 ods. 3 ZoRK, písomná forma rozhodcovskej zmluvy je zachovaná aj vtedy, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá vo vzájomnej písomnej komunikácii strán alebo ak bola uzatvorená elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie obsahu právneho úkonu a osoby, ktorá právny úkon urobila.

13. Podľa § 4 ods. 4 ZoRK, odkaz v zmluve alebo v písomnej komunikácii strán na akýkoľvek dokument obsahujúci rozhodcovskú doložku sa považuje za písomnú rozhodcovskú zmluvu, ak sa takýmto odkazom má podľa vôle strán stať rozhodcovská doložka súčasťou zmluvy.

14. Podľa § 4 ods. 7 ZoRK, rozhodcovská zmluva sa považuje za písomne uzavretú v rozsahu predmetu podanej žaloby aj vtedy, ak je jej existencia tvrdená v žalobe a žalovaný v žalobnej odpovedi doručenej rozhodcovskému súdu jej existenciu nenamietne.

15. Návrh povinného na zastavenie exekúcie má odkladný účinok, nakoľko bol podaný v lehote podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, keď upovedomenie o začatí exekúcie bolo povinnému doručené dňa 12. 09. 2018 a návrh povinného na zastavenie exekúcie bol súdnemu exekútorovi odoslaný prostredníctvom elektronického podania dňa 27. 09. 2018. Konanie o návrhu na zastavenie exekúcie podanom v lehote podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku je, vzhľadom na jeho odkladný účinok, tiež sporom o začatie exekúcie, kde exekučný súd na základe návrhu povinného rozhoduje o tom, či exekúcia začala oprávnené, podmienky uvedené v § 48 ods. 2 Exekučného poriadku boli ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie splnené a zároveň ku dňu podania návrhu na zastavenie exekúcie nenastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, ani iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom exekučný súd je pri rozhodovaní o podanom návrhu na zastavenie viazaný ustanovením § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Preskúmaním návrhu povinného na zastavenie exekúcie dospel súd k záveru, že sú tu dôvody, pre ktoré by exekúcia mala byť zastavená.

16. K tvrdeniam oprávneného, že exekučný súd nemá právomoc preskúmať exekučný titul súd uvádza, že exekučný súd je oprávnený pri každom exekučnom titule skúmať jeho formálnu a materiálnu vykonateľnosť, pričom formálnou stránkou vykonateľnosti je aj skúmanie, či exekučný titul vydal orgán na to oprávnený. Pokiaľ exekučný súd preskúmava platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky) preskúmava formálnu stránku vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť (sp. zn. I. ÚS 456/2011). Preskúmanie formálnej a materiálnej stránky vykonateľnosti exekučného titulu exekučným súdom je prijímané bez výhrad aj rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (pozri napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 20/2008 zo dňa 22. 04. 2009; sp. zn. 4 Cdo 11/2011 zo dňa 23. 06. 2011; sp. zn. 1 MCdo 15/2012 zo dňa 22. 05. 2013 alebo uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 86/2010 zo dňa 18. 02. 2010; sp. zn. III. ÚS 125/2011 zo dňa 29. 03. 2011; sp. zn. I. ÚS 379/2012 zo dňa 22. 08. 2012). Predpokladom zákonného vedenia exekúcie je existencia exekučného titulu vykonateľného tak po materiálnej, ako aj po formálnej stránke. V nadväznosti na uvedené je treba poukázať aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo 164/1996 zo dňa 27. 01. 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia, podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.

17. Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor rozhodcovský súd prejednať a nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu. Skutočnosť, že účastník rozhodcovského konania, ktorý v exekučnom konaní vystupuje v procesnom postavení povinného, v rozhodcovskom konaní prípadne nenamietal neexistenciu rozhodcovskej zmluvy, prevzal rozhodcovský rozsudok a nevyužil možnosť domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku žalobou podanou na príslušnom súde, je tu irelevantná (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2011).

18. Z rozhodcovského rozsudku, na podklade ktorého oprávnený žiadal vykonať exekúciu vyplýva, že ad hoc rozhodca Ing. Miloš Valach odvodil svoju právomoc rozhodnúť spor zo Všeobecných obchodných podmienok spoločnosti KOLEX, s. r. o. (čl. XV.), platných v čase vzniku pohľadávky. Rozhodcovská zmluva medzi oprávneným a povinným mala vzniknúť podľa § 4 ods. 4 ZoRK v nadväznosti na § 3 ods. 2 ZoRK ako iná zmena v osobe dlžníka vo vzťahu, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva. Rozhodca poukázal na ustanovenie § 194 ods. 9 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, nakoľko povinný bol v danom čase predsedom predstavenstva spoločnosti Geotechnik - holding, a. s.. Žalovaná náhrada škody tak pochádza v priamej súvislosti so Všeobecnými obchodnými podmienkami spoločnosti KOLEX, s. r. o., platnými v čase vzniku pohľadávky, v ktorých povinný ako predseda predstavenstva spoločnosti Geotechnik - holding, a. s. pristúpil k rozhodcovskej doložke. Tým, že túto rozhodcovskú doložku akceptoval, je priamo zodpovedný v zmysle § 194 ods. 9 Obchodného zákonníka ako štatutár za škodu, ktorú spôsobil v súvislosti so záväzkom spoločnosti, ktorý pokrývala rozhodcovská doložka.

19. Súd k vzniku rozhodcovskej zmluvy spôsobom v zmysle § 4 ods. 4 ZoRK v spojení s § 3 ods. 2 ZoRK uvádza, že nemožno akceptovať vznik rozhodcovskej zmluvy medzi oprávneným a povinným takýmto spôsobom. V zmysle § 4 ods. 4 ZRK v zásade rozhodcovská zmluva vznikne vtedy, ak sú všeobecné obchodné podmienky priložené k návrhu zmluvy, alebo ak sú stranám známe. Súd sa nezaoberal otázkou vzniku rozhodcovskej zmluvy uvedeným spôsobom medzi oprávneným a obchodnou spoločnosťou Geotechnik - holding, a. s., nakoľko táto obchodná spoločnosť nebola povinným v predmetnej exekučnej veci. Súd sa zaoberal otázkou vzniku rozhodcovskej zmluvy medzi oprávneným a povinným z hľadiska ich právneho nástupníctva do práv a povinností obchodnej spoločnosti Geotechnik - holding, a. s..

20. Rozhodca odvodzoval svoju právomoc rozhodnúť spor medzi oprávneným a povinným od rozhodcovskej doložky uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu a spoločnosťou Geotechnik - holding, a. s., v ktorej vystupoval povinný ako predseda predstavenstva, a to podľa § 4 ods. 4 v nadväznosti na § 3 ods. 2 Zákona 244/2002 Z. z. ako inú zmenu v osobe dlžníka vo vzťahu, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva. K vyššie uvedenému odvodeniu právomoci súd uvádza, že povinný ako fyzická osoba konajúca vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť nijakým spôsobom nebol v zmluvnom vzťahu s oprávneným, ani jeho právnym predchodcom, keď v zmluvnom vzťahu konal ako štatutár spoločnosti, teda v mene právnickej osoby, ktorú úkony jej štatutára (predsedu predstavenstva) aj zavazovali. Povinný nie je právnym nástupcom právnickej osoby, ktorá bola účastníkom právneho vzťahu s právnym predchodcom oprávneného, ani oprávneným. Preto sa na neho nevzťahuje rozhodcovská doložka uvedená vo Všeobecných obchodných podmienkach spoločnosti KOLEX, s. r. o.. Za inú zmenu v osobe dlžníka, tak ako to má na mysli ustanovenie § 3 ods. 2 ZoRK, nemožno považovať, s poukazom na ustanovenie § 194 ods. 9 Obchodného zákonníka, štatutárny orgán dlžníka, titulom zodpovednosti za spôsobenú škodu, nakoľko tu ide o iné subjekty zodpovednostného vzťahu, ale aj o iný obsah záväzku (náhrada škody). Súd pritom nespochybňuje nárok veriteľa, ale je potrebné zdôrazniť, že v takom prípade veriteľ uplatňuje nárok spoločnosti na náhradu škody voči jej konateľovi. Za splnenia predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu oprávnený teda mohol ako právny nástupca veriteľa žalobou uplatňovať nárok na náhradu škody voči jej konateľovi vo svojom vlastnom mene a na vlastný účet, avšak kvantitatívne obmedzene vo výške svojej pohľadávky s príslušenstvom.

21. Z vyššie uvedeného vyplýva, že rozhodcovská doložka v takom znení, ako je zakotvená vo Všeobecných obchodných podmienkach spoločnosti KOLEX, s. r. o. sa nemôže vzťahovať na obchodný vzťah obchodnej spoločnosti (jednej zo strán rozhodcovskej doložky) voči svojmu konateľovi, ktorý nebol samostatnou stranou rozhodcovskej doložky, ale konal v jej mene. Súd preto neakceptoval uzatvorenie rozhodcovskej doložky takýmto spôsobom, a teda to, že ide o inú zmenu v osobe dlžníka, uzatvorenú v zmysle § 4 ods. 4 ZRK v spojení s § 3 ods. 2 ZRK.

22. Záverom súd konštatuje, že predpokladom právomoci rozhodcu je platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky, podľa ktorej všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred určeným rozhodcom. Iba platná rozhodcovská zmluva, pod ktorej aplikačný rozsah sa daný spor vzťahuje, môže totiž založiť právomoc rozhodcovi na jej základe tento spor prejednať a rozhodnúť. V predmetnej veci má súd za preukázané, že rozhodca Ing. Miloš Valach vyvodil svoju právomoc prejednať a rozhodnúť daný spor z

rozhodcovskej doložky pod ktorej aplikačný rozsah tento spor nespadá, nakoľko rozhodcovská zmluva medzi oprávneným a povinným nebola platne uzavretá a teda právomoc rozhodcu prejednať daný spor nebola rozhodcovskou zmluvou založená. Rozhodcovský rozsudok teda vydal orgán, ktorý nemal právomoc vo veci konať a rozhodnúť, čiže bol vydaný v rozpore so zákonom. Takýto rozhodcovský rozsudok nemôže byť exekučným titulom, nakoľko sa jedná o rozhodnutie ničotné (nulitný právny akt), z hľadiska materiálneho nevykonateľné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky, a preto na jeho podklade nemožno zákonne viesť exekúciu (nútený výkon rozhodnutia).

23. Na základe vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že rozhodcovský rozsudok, na podklade ktorého oprávnený navrhol vykonanie exekúcie, je nulitným právnym aktom, pretože ho vydal orgán, ktorý nemal právomoc vo veci konať a rozhodnúť, a teda je tu daný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, preto súd exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavil (I. výrok uznesenia).

24. Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku, trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

25. Podľa § 199b Exekučného poriadku, oprávnený a povinný v exekučnom konaní platia trovy, ktoré im v konaní vzniknú a trovy svojho zástupcu.

26. Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

27. Podľa § 13a ods. 2 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: c) ak ide o výkon rozhodnutia alebo exekúciu, prevzatie a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu, zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu.

28. Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.

29. Povinný si v návrhu na zastavenie exekúcie uplatnil nárok na náhradu trov exekučného konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie v rozsahu 100%.

30. Vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniel. Pri zastavení konania je potom pre vyriešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčové zistenie, či a pokiaľ áno, ktorý z účastníkov z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniel. Ustanovenie o náhrade trov konania, ktoré bolo zastavené, nie je obmedzené len na určité konania ani na dôvody zastavenia konania. Platí preto pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené. Keďže oprávnený svojím konaním procesne zaviniel zastavenie konania a povinný mal v konaní plný úspech, patrí mu náhrada trov právneho zastúpenia, ktorú mu je povinný uhradiť oprávnený. Pri vyčíslení trov právneho zastúpenia vychádzal súd z tarifnej hodnoty veci vo výške 801,96 eur. Súd, aplikujúc ustanovenie § 10 ods. 1 v spojení s ustanovením § 13a ods. 2 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., priznal povinnému náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 83,84 eur za 2 polovičné úkony právnej služby - za prevzatie a prípravu právneho zastúpenia a za podanie návrhu na zastavenie exekúcie na súd.

31. Na základe uvedeného súd v súlade s Exekučným poriadkom a vyhláškou č. 655/2004 Z. z. zaviazal oprávneného na úhradu trov právneho zastúpenia povinného vo výške 83,84 eur, z toho odmena podľa ustanovenia § 10 ods. 1 v spojení s ustanovením § 13a ods. 2 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. predstavuje 51,45 eur, režijný paušál predstavuje 18,42 eur a 20 % DPH (základ dane 69,87 eur)

predstavuje 13,97 eur, a to všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto uznesenia (II. výrok uznesenia).

32. Podľa § 196 Exekučného poriadku, trovami exekútora sú odmena exekútora a náhrada výdavkov ustanovených týmto zákonom

33. Podľa § 197 ods. 1,2 Exekučného poriadku, za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena a náhrada paušálnych výdavkov a nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania, ktoré nie sú kryté paušálnymi výdavkami. Výška odmeny exekútora pri exekúcii na vymoženie práva na peňažné plnenie sa určí ako percento z vymoženého plnenia a nemôže presiahnuť výšku vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie. Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena a náhrada výdavkov o daň z pridanej hodnoty.

34. Podľa § 198 ods. 2 veta prvá Exekučného poriadku, ak došlo k zastaveniu exekúcie, patrí exekútorovi náhrada výdavkov, ktorú znáša účastník konania povinný platiť trovy exekútora podľa tohto zákona.

35. Podľa § 199c ods. 1 veta prvá Exekučného poriadku, ak sa exekúcia ukončila z iného dôvodu ako pre vymoženie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať, alebo z dôvodu, pre ktorý prináleží exekútorovi vydať upovedomenie o zastavení exekúcie, platí trovy podľa § 198 ods. 2 oprávnený.

36. Podľa § 199c ods. 4 Exekučného poriadku, v ostatných prípadoch platí trovy exekútora povinný, a to splnením vymáhaného nároku alebo tým, že strpí ich uspokojenie zo svojho majetku podliehajúceho exekúcii.

37. Podľa § 21 ods. 2 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 68/2017 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 68/2017 Z. z.“), náhrada paušálnych výdavkov patrí exekútorovi pri zastavení exekúcie alebo jej ukončení iným spôsobom ako zastavením exekúcie.

38. Podľa § 22 ods. 1, 2 vyhlášky č. 68/2017 Z. z., exekútorovi patrí náhrada paušálnych výdavkov vo výške 60 eur; ak sa vymáhaný nárok splní do uplynutia lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý má podľa zákona odkladný účinok, alebo do uplynutia tejto lehoty nastane iný dôvod na ukončenie exekúcie, patrí exekútorovi náhrada paušálnych výdavkov podľa odseku 1 v rozsahu 50 %.

39. V zmysle ustanovenia § 199c ods. 4 Exekučného poriadku je pravidlom, že trovy exekútora znáša alebo nahrádza povinný, pokiaľ nenastane výnimočná situácia, kedy ich nahrádza oprávnený. Takúto situáciu predpokladá ustanovenie § 199c ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého oprávnený je zaviazaný nahradiť trovy exekútora vtedy, ak sa exekúcia ukončila z iného dôvodu ako pre vymoženie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a ide o dôvod, ktorý oprávnenému možno pričítať.

40. Súd sa pri rozhodovaní o trovách povereného súdneho exekútora zaoberal otázkou, či je tu dôvod na úhradu trov exekútora, ktorý možno pričítať oprávnenému. Pri rozhodovaní, či v danom prípade oprávnený zavinil zastavenie exekúcie, čím súdnemu exekútorovi vznikol nárok na náhradu trov exekúcie súd uvádza, že nárok na náhradu trov exekúcie je nárokom, ktorý má základ v ustanoveniach práva procesného a nie v ustanoveniach práva hmotného. Preto zavinenie oprávneného, ktoré viedlo k zastaveniu exekúcie možno posudzovať len z hľadiska procesného, podľa procesného výsledku. Nakoľko v danom prípade sa exekúcia začala na podklade rozhodnutia, ktoré nie je z materiálneho hľadiska vykonateľným exekučným titulom, exekúcia proti povinnému bola vedená nedôvodne, a teda aj návrh na jej vykonanie bol podaný nedôvodne. Keďže oprávnený svojím konaním zavinil zastavenie exekúcie a ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať, je preto povinný v zmysle ustanovenia § 199c ods. 1 Exekučného poriadku nahradiť trovy exekúcie poverenému súdnemu exekútorovi.

41. Vzhľadom na skutočnosť, že exekúcia sa ukončila pre iný dôvod, než je vymoženie či splnenie vymáhaného nároku povinným, ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať a tento dôvod na ukončenie exekúcie nastal do uplynutia lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie súd v súlade

s Exekučným poriadkom a vyhláškou č. 68/2017 Z. z. zaviazal oprávneného na úhradu trov exekúcie súdneho exekútora vo výške 36,00 eur, z toho náhrada paušálnych výdavkov podľa ustanovenia § 22 ods. 2 vyhlášky predstavuje 30,00 eur a 20% DPH (základ dane 30,00 eur) predstavuje 6,00 eur, a to do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto uznesenia (III. výrok uznesenia).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na Okresnom súde Banská Bystrica.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

V sťažnosti musí byť uvedené, ktorému súdu je určená, kto ju podáva, proti ktorému uzneseniu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa sťažovateľ domáha.

V sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.